

LLUÍS MARIA UDINA I CASTELL

A l'inici d'aquest 2010 vam acomiadar qui va ser profund coneixedor i divulgador de l'entorn penedesenc i, específicament, vilafranquí. Més enllà de les publicacions en una bibliografia no pas extensa però sí molt específica i centrada en punts rellevants de la història del Penedès contemporani, més enllà de la seva labor municipal, a l'Ajuntament, en nombroses entitats i també com a membre de l'IEP, la tasca més significativa de Lluís Maria Udina creiem que cal cercar-la a la premsa local on durant dècades, des dels anys setanta fins ara mateix, va exercir –habitualment sense signar o amb el pseudònim de Lluís del Castell (referència al nom i segon cognom)– com a cronista del moment i dels esdeveniments significats, com en el cas de les festes majors vilafranquines i les diades castelleres.

El de l'amic i mestre Lluís Maria, "Mia", va ser un temps prou diferent del nostre, uns anys en els quals cada setmana calia cercar la informació pas a pas, trepitjant el carrer i escoltant la gent, anys en què la labor d'omplir cada setmana les pàgines del diari –i aquesta va ser la seva gran tasca a Penedès, després *La Voz del Penedés*, on fou cap de redacció fins l'aparició de *La Fura* a inicis dels anys vuitanta– esdevenia sovint veritablement èpica. Parlem d'un temps en què no hi havia altre mitjà de comunicació que la premsa setmanal dels dissabtes, quan no es feien rodes de premsa ni gairebé notes informatives. A Lluís Maria Udina devem bona part de la tasca d'informació setmanal dels anys setanta i els articles de divulgació a partir dels vuitanta. Cal remarcar igualment que bona part d'aquesta tasca, en especial a les primeres dècades, la va exercir emprant la llengua catalana en un temps que no era pas el d'ara i en el que l'aprenentatge i el domini de la llengua pròpia no eren, malauradament, gens habituals.

De Lluís Maria Udina ens queden, a més de la seva completíssima col·lecció de postals de Vilafranca, un grapat d'anècdotes en les quals es remarcava sempre el seu caràcter alegroï, gairebé juvenívol, i una indefugible humilitat que va fer que fossin mínims els treballs periodístics que es publicuessin signats amb el seu nom i cognom. Mestre del periodisme d'un temps que ja no és el d'ara, en les darreres dècades ens va deixar també alguns llibres ben acurats, així les seves edicions sobre la història de la romeria a Montserrat, la caserna de Vilafranca, l'assassinat del rector de Foix, l'esport a Vilafranca o la història del Casino de la Unió Comercial. Bona feina feta amb senzillesa i amb voluntat de servei.

J.S.B.